kausid ja hõbbe-waagnad; wata keik woõraste sidi ja sammeti rided ja ütle, mis sa nüüd sest arwad ka.

Laps panni käed risti, ohkas kord ja hakkas armsa healega luggema: „Kristusse werri, õigus ka, Se minno aukuub on, et ma Ses kõlban Jummalale nüüd, Ja kui ma taewa läheu siit.“ —

3.

Laew olli merre peál sures häddas laenete ja kange tormi kä, et se läks ülles ja alla, et agga walge waht purtsas ülle laewa. Keik rahwas, kes seál peál ollid, kartsid ja kissendasid, muud kui üks pisoke türimehhe poioke istus waggasi ja watas rahholikkult wee woode peále, kuidas need möllasid.

Üks mees küsis: „Pois, mis se on, et sinna ei karda ühtegi?“

Pois wastas: „Mis ma siis kardan, eks issa istu türi otsas?“

Oh häbbi meile, kui meie kardame. üks surem issa, Jehowa Jummal, Taewa Issa istub meie ellolaewa türi otsas ning hoiab sedda, et se ei wõi hukka minna. — Pisoke poisike olli targem, kui meie sured innimesed.

4.

üks nahkur ehk nahhapeksja pessi omma nahko jõe äres. Korraga hakkas raske wihma saddo mahha jooksma, leutas temma rided ja temma nahhad.

Wihhaga tõusis mees ülles, näitas russikoga taewa pole ja wandus pahhaste: „Kül sinna seál üllewal lasseb ka ikka wihma

Eesti-ma rahwa Kalender 1858, lk. 23